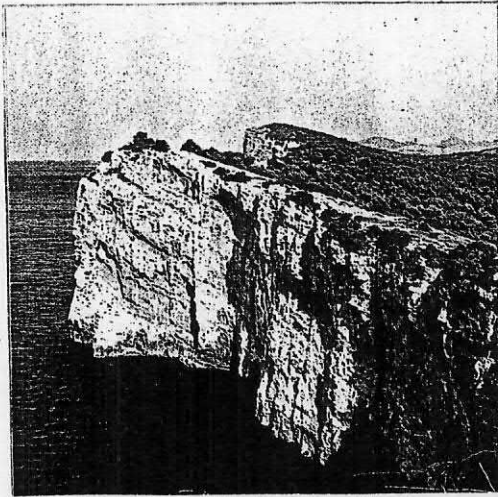
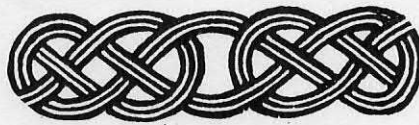

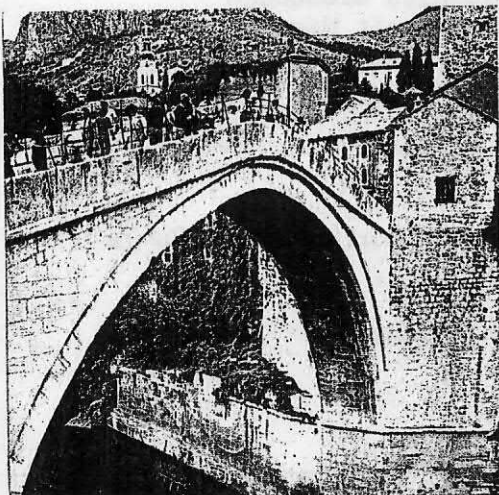
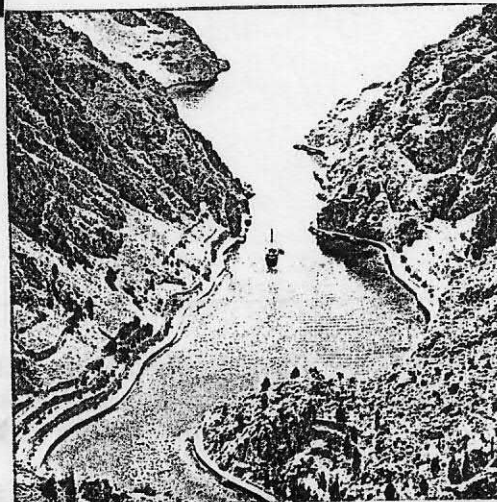
broj 4 / srpanj 1993.

RIJEČ

**Glasnik
Hrvatske
kulturne
zajednice**

WIESBADEN

Naslovnica; fotografije:

1. Dugi otok ;
2. Zavratnica kod Jablanca ;
3. Most; Mostar.

RIJEČ - Glasilo Hrvatske kulturne zajednice Wiesbaden
WORT - Mitteilungsblatt der Kroatischen Kulturgemeinschaft Wiesbaden e.V.

Odgovara: Hrvatska kulturna zajednica Wiesbaden
Verantwortlich: Kroatische Kulturgemeinschaft Wiesbaden e.V.
Friedrichstr.24
6200 Wiesbaden

Tel.: 0611/ 443482 i 174153
Faks: 0611/ 495111

Uredničko vijeće: Biserka Andrijević, Edvin Bukulin i Maja Runje
Redaktionsrat:

Bankovni račun: Nassauische Sparkasse Wiesbaden
Bankverbindung: Kto/ 116 027 186
BLZ/ 510 500 15

ČLANOVIMA HRVATSKE KULTURNE ZAJEDNICE WIESBADEN I DRAGIM
PRIJATELJIMA KOJI PODUPIRU ILI PRATE RAD NAŠEGA DRUŠTVA

Štovani i dragi prijatelji!

Predajemo Vam četvrtu "Riječ" kako bismo Vas obavijestili o životu i radu društva tijekom protekla tri mjeseca. Pri tome pomalo brinemo procijenjujući rezultate o kojima želimo izvijestiti. Čini nam se naime da je hrvatska zajednica usporila hod i naš nam se rad ponekad doima napornim.

S više se strana čuje o utihnuću društvenog života i djelovanja iseljeništva uspoređuje li ih se sa zamahom iz 1990. i 1991. Intenzivno razmišljamo koji su tomu uzroci: Radi li se o predahu nakon velikog angažmana, o trenutku koji nam treba kako bi prihvatili da java ne može biti tako lijepa kao san, o kolektivnoj krivoj procijeni o tome što je u ovom trenutku potrebno činiti a što nije, ili smo sami sebi tek prestrogi suci?

Naš je odgovor: nastavljamo! Nastavljamo radom u skupinama (šport, politika, tamburice, pjevanje i književnost), ljetnom skolom hrvatskog, priredbama, brigom za novčanu pomoć domovini, kontaktima s njemačkim partnerima, i drugim manjim aktivnostima. I očekujemo da nam korak postane ustaljen i čvrst.

Srdačno i puno Vas pozdravljamo, želeći svima da se na ljetnim putevima ohrabre prijateljskim susretima.

Vaši (članovi predsjedništva):

Maja Runje (tel.443482);
Ivo Andrijević (tel.06128/45856);
Marija Crnčić (tel.06122/16940);
Edvin Bukulin (tel.06145/2167);
Biserka Andrijević (tel.06128/45856);
Mila Grgač (tel.409996);
Vera Tomašić (tel.06132/87475);
Slavko Vrdoljak (tel.509897);
Jožica Snuderl (tel.842874);
Zdenka Tropšek (tel.260262).

PISMA

Iz Berlina; Ivek Milčec, predsjednik hrvatskog kulturnog društva "V.Fran Mažuranić":

Štovani prijatelji,

uvijek me veseli kad pročitam da neko hrvatsko društvo u iseljens-
štvu dobro radi. Listajući ožujski broj vaše "Riječi", iskreno me obra-
dovalo da je jedna tako mala zajednica (tu mislim na broj Hrvata u
Wiesbadenu) napravila tako mnogo za domovinu. Možete biti ponosni na
svoj rad, isto tako, možete poslužiti za primjer mnogo većim hrvats-
kim udrugama u Njemačkoj a i svijetu. Znakovito je, da radite na tome
kako naučiti hrvatskoga čovjeka da sam nešto pokrene i napravi a
garancija da ćete uspjeti su radne skupine koje ste osnovali. Ni
mlade niste zapostavili i na tome Vam čestitam. Želim Vam još mnogo
uspješnih dana uz srdačan, hrvatski pozdrav iz Berlina

iskreno V. M.

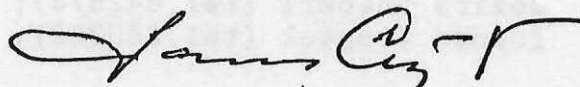
Ivek Milčec, predsjednik HKD "V. Fran Mažu-
ranić"
V. J. Mažuranić
BERLIN

Iz Eltvillea : Grof Eltz Vukovarski, u odgovoru na naše
pismo kojim ga molimo za razgovor za "Riječ".

(...)

S mnogo sam zanimanja pregledao sva tri brojeva "Riječi" i
mislim da ste time zbilja nešto vrijednoga i dobrog stvorili
za naše emigrante. A azbukovština u glagoljici me je fasini-
rala, zadnji puta da sam ju susreo bilo je prije 60 godina!
Nadam se, da ću negdje poslije 12. srpnja biti malo dulje u
Eltville-u, molim Vas, da me nazovite (...) da nadjemo
termin za kakav interview, ako mislite, da moje skromno mnijenje
nekoga zanima.

Uz srdačan pozdrav

Eltz Vukovarski

306000

Razgovori

DR. STANISLAV JANOVIĆ

Ovaj puta u "Razgovorima" predstavljamo gospodina dr. Stanislava Janovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog društva u Frankfurtu, predsjednika ogranka Hrvatske demokratske zajednice u Frankfurtu, dopredsjednika Saveza hrvatskih društava, zauzetog čovjeka hrvatske zajednice u Njemačkoj.

Gospodin dr. Janović je naš susjed. On živi i radi, kao liječnik, u blizini Wiesbadena, u Idsteinu. Obvezuje nas i zaokuplja blagošću tolerantna čovjeka, uspravnošću političkog kažnjnika iz Gradiške i s Golog otoka i promišljenošću čovjeka od misli:

Riječ: Gospodine dr. Janoviću, Vaš osjećaj odgovornosti za sudbinu hrvatskog naroda je intenzivan. Često je u malim narodima koji se bore za opstanak takva odgovornost izrazito prisutna, kod Vas se ona međjutim doima središnjom niti Vašeg bića; Za to sigurno postoje razlozi?

Janović: Potječem iz Boke Kotorske. To je kraj koji je desetljećima bio izložen, kako bismo se danas izrazili, etničkom čišćenju. Već prije 1918., pa tijekom cijelog razdoblja stare Jugoslavije, Hrvati su tu bili potiskivani, a kulminacija tog potiskivanja očitovala se progonima koji su počeli 1945., i 1946., kada je, godinu dana nakon osvajanja vlasti sa strane komunista, Boka pripojena Crnoj Gori. Ove okolnosti su svakako na mene jako utjecale, jer sam u sudbini svoje obitelji doživio nepravdu i progon prema hrvatskom narodu. S druge strane moja je obitelj od pradjeda i djeda angažirana u društvu, prvo u smislu pravaštva koje se pojavilo koncem 19. stoljeća u našim krajevima, a poslije u smislu djelovanja Hrvatske seljačke stranke.

Riječ: Da li ovaj Vaš posebni angažman doživljavate kao teret i pritisak, vječitu odgovornost da morate poboljšati teške narodne prilike? Jeste li ponekad poželjeli da ste pripadnik jednog "normalnog" naroda te da se možete baviti "normalnim" životnim poslovima u kojima je politika tek manji dio?

Janović: Da budem iskren, ovo Vaše pitanje me iznenadjuje jer na tako nešto nisam nikada do sada mislio. Nisam nikada razmišljao kako bi bilo biti pripadnik nekog naroda u kojem se sigurnije i lakše živi.

Riječ: 1956., kao student medicine, u 23. godini, dospjevate u zatvor. Kako i zašto?

Janović: Doći u zatvor u jednom političkom režimu poput jugoslavenkog, nije bilo teško. Moji prijatelji i ja bili smo predprogramirani da nam

se to dogodi. Bili smo naime grupa politički zainteresiranih ljudi, i to ne samo u jednom antikomunističkom smislu, već i u smislu težnje za hrvatskom državnom nezavisnošću koja bi nam garantirala normalni ljudski razvoj. Naša se djelatnost sastojala u onome što bi se u demokratskim državama smatralo druženjem; razgovarali smo, čitali knjige, razmijenjivali ih, posebno one koje su tada bile teško dostupne, kao "Južnoslavensko pitanje" od Súdlanda, i druge. Nalazili smo se svi u planinarskom klubu, u "Triglavu", i dogodilo se da smo postali vrsta organizacije, kasnije i formalno uređjene. No jednog je dana tajna policija to doznala i pohapsila nas.

Riječ: Tko su bili članovi Vaše skupine ?

Janović: Jedan od članova inicijatora, a koji je već ranije bio emigrirao u Englesku i tamo onda kasnije izdavao "Novu Hrvatsku," bio je Jakša Kušan. Drugi je bio Ivan Kujundžić, koji je sa mnom tada studirao medicinu. On je u procesu bio drugooptuženi, a ja prvooptuženi.

Riječ: Kakva je bila presuda?

Janović: Dobio sam četiri godine tzv.strogog zatvora i bio sam upućen u Staru Gradišku.

Riječ: Kasnije i na Goli otok?

Janović: U to su vrijeme hrvatski politički osudjenici bili upućivani u Staru Gradišku i u Lepoglavu. Ja sam bio, kako sam rekao, u Staroj Gradiški. Tamo smo se međjutim bunili, ja sam organizirao malu pobunu zbog uvjeta i izjednačavanja s kriminalcima. Tražio sam status političkog zatvorenika i zato su me prebacili na Goli otok.

Riječ: Kada mislite na godine patnje, kakvi su danas Vaši osjećaji prema Vašim mučiteljima i progoniteljima ? Kada se sjetite istražitelja, sudaca, zatvorskih stražara, što danas osjećate prema tim ljudima?

Janović: Ja sam to sve prilično zaboravio!

Riječ: Time smo došli na pitanje pomirenja: bez pomirenja nema hrvatskog društvenog napretka. No, zar ipak, unatoč ovog neobičnog osobnog oprosta, ne mislite da bi svi zločinci, recimo od 1940. naovamo, trebali doći pred sud u okvirima redovnih krivičnih zakona?

Janović: To je široko i složeno pitanje. Ja sam nepravdu prema sebi doista zaboravio, mada bi možda psihijatri rekli da sam je potisnuo u podsvijest, i na te ljude niti mislim, niti o njima sanjam. Mene danas okupiraju drugi problemi, problemi današnjih odnosa pojedinaca i skupina u hrvatskom društvu. Naime, mi smo iz jedne beznadne opozicije u očekivanju i borbi za hrvatsku državu, iz situacije u kojoj smo zapravo bili Don Kihoti, bez realnih šansi za ostvarenje te države, iznenada došli u položaj da nam se bitna očekivanja ostvare. Međjutim u svojim mislima i osjećajima dalje živimo po inerciji onog bivšeg stanja i teško preuzimamo novu ulogu, ulogu pobjednika. Ne želim biti arogantan, ali je doista tako da su naše ideje pobijedile. A sada biti tolerantan prema onima drugima, koji su za vrijeme naše borbe bili na drugoj strani, prema "jugoslovenima", aktivnim komunistima, nositeljima vlasti, je mnogima teško! To je i meni još teško.

Riječ: No, što je s odgovornošću, ne režimskih privrženika, oportunističkih i kolaboranata, već krvnika i zločinaca?

Janović: Mene najviše zanima neka vrsta kršćanskog principa koji kaže da u prvom redu treba osuditi grijeh, a manje grijешnika. Manje me smeta to da neki ljudi nisu kažnjeni ili potisnuti, a više da njihove ideje nisu posve razotkrivene i prikazane kao zle. Smeta me da se sada uzima kao da razdoblje od prošlih četrdeset godina nije nikakvo posebno vrijeme, već skoro kao da se radi o nekoj fazi koja kao da je bila normalna. Kao što se svim snagama, s pravom, tuče po fašizmu, istu ocjenu zavrijedjuje i komunistički režim i pravo bi bilo da takva ocjena uđe u povijesnu svijest ljudi.

Riječ: Vec godinama u emigraciji radite za Hrvatsku. U doba napada na Hrvatsku Vi i Vaša supruga razvili ste intenzivni hrvatski "lobby" u Bonnu. Poznajete njemačke stavove. Kakvi su zapravo ti stavovi?

Janović: Znete, ranije sam mislio da puno toga razumijem, da sve razumijem. Kako čovjek postaje iskusniji i stariji vidi da su stvari u biti kompliciranije negoli na prvi pogled izgledaju i da se malo njih može shematski prikazati. Shematsko prikazivanje životnih činjenica zavodi jer se čini prividno logično i lako se prihvaća. Ljudi koji barataju inteligentnim shemama obično postaju popularni. No, moje je iskustvo da oni često nemaju pravo. Tako, kada me pitate da Vam dam jednu definiciju, ja bih to mogao, međutim ona ne bi odgovarala okolnostima kakve su bile u Njemačkoj tijekom borbe za priznanje hrvatske države i sada, poslije priznanja. Stav njemačke politike bio je apsolutno uskladjivanje, upravo podložno uskladjivanje, sa stavovima sila pobjednica u drugom svjetskom ratu. Međutim, u jednom trenutku je ipak progovorila podsvijest u njemačkom narodu koja se odrazila na njemačke političare. Demokratske promjene u Hrvatskoj koje su izvedene na potpuno miran način, bez progona dominantne manjine i dotadašnjih nosioca vlasti, a zatim odmah iza toga brutalna agresija kao kombinacija boljševizma, nacionalsocijalizma i barbarstva, te onda goloruk otpor Hrvata, izazvalo je reakciju. Njemačka politika je mogla, ali nije morala, šutjeti i promatrati nepravdu, pa je najavila da će i sama, bez drugih država, priznati Hrvatsku. Europa, obzirom na važnost Njemačke kao velesile, nije mogla dozvoliti razdvajanje, i tako je, hvala Bogu, došlo do toga da se Hrvatska spasila.

Riječ: Danas se razmišljanje njemačke politike čini malo drugačijim?

Janović: Ja ne bih rekao da je razmišljanje drugačije. Misli se da je Njemačka napravila uzmak radi toga jer je radi priznanja Hrvatske napadana, neki su je čak krivili radi razbuktavanja rata u Bosni, međutim koliko sam ja informiran i koliko mogu prosuditi, njemačka politika apsolutno i dalje stoji na strani pravednog rješenja na jugoistočnom europskom tlu i time je apsolutno na strani Hrvatske.

Riječ: Kada biste Vi osobno u ovom trenutku u svojim rukama imali čarobni štapić svjetske politike, što biste poželjeli Hrvatskoj?

Janović: Napravio bih onakvu Hrvatsku kakvu ja sebi želim i zamišljam! Na to svatko ima pravo! Prvo bih, budući sam odgojen na Zapadu, pokušao prihvatiti i prenijeti u praksu činjenicu da ne postoji samo moja Hrvatska, već naša Hrvatska, puno raznih Hrvatska, onakvih kakvima je shvaćaju razni pojedinci i razne grupe u Hrvatskoj. Znači, inzistirao bih na jednoj toleranciji u smislu zapadnog pluralizma. Drugo, ja sam pristalica jake decentralizacije i mene uopće ne smeta regionalizam koji druge toliko iritira. Smatram da je regionalizam, od južnodubrovačkog, do istarskog i medjimurskog, obogaćenje u kulturološkom smislu, a u Njemačkoj se pokazalo da je i ekonomski svrsishodan. Naravno, ne trebam ni govoriti da bih, kad bih ja imao taj čarobni štapić, svi okupirani

teritoriji u sekundi bili oslobođjeni od okupatora.

Riječ: Predsjednik ste Hrvatskog kulturnog društva u Frankfurtu i u toj ulozi ste pomagali i poticali osnivanje Hrvatske kulturne zajednice u Wiesbadenu. Poznajete naš rad. U zadnje vrijeme nama se on čini izuzetno naporan, a rezultati nam se čine mali. Znamo da to nije specifično samo za naš krug, već da se i drugi pitaju kakvu perspektivu imaju društva poput našeg ?

Janović: Životno iskustvo nas uči da sve djelatnosti, bez obzira na to što je čovjek sociološko biće i što je organizacija preduvjet svakog rada i uspjeha u radu, nalaze svoje ishodište u kreativnosti pojedinaca. Tako sva kulturna društva uvijek ovise o nekolicini marljivih ljudi. Jedan dio ljudi se onda obično priključuje, a veliki dio dapače ne pokazuje niti interes da se pasivno priključi. No, oni koji se za jednu stvar ne angažiraju, oni za tu stvar kao da i ne postoje. Ako od tisuću ljudi samo jedan ima koncepciju, onda on daje ton, a onih tisuću nema što reći. Prema tome rad naših kulturnih zajednica treba shvatiti kao jezgre koje stvaraju sliku i koje diktiraju politiku i društvenu djelatnost hrvatske dijaspore. Bez toga rada pasivna većina u društvenom smislu ne bi ni postojala, a uz taj rad, makako malen, postoji i ona.

Riječ: Znači, ima smisla truditi se?

Janović: Apsolutno !

Dr. Janović, treći s lijeva, na jednoj od hrvatskih demonstracija

Razgovor vodila: Maja Runje

Prof. dipl. ing. agr.

SLAVKO BRODJANAC

Mostar, 22.9.1913. – Rüdessheim, 6.6.1993.

U nedjelju, 6.6.1993. u Rüdessheimu na Rajni umro je gospodin prof. Slavko Brodjanac.

Imali smo sreću s njime proći jedan dio njegova duga puta, bogatiti se na bujnim i burnim izvorima njegove osobe, i zato smo se, dok smo se opraštali na proplanku groblja medju rajnskim vinogradima, dok je vjetar s rijeke njihao ljetne krošnje jasenja, opraštali od dragog prijatelja koji se nesebično davao, pa koji kada odlazi, odlazi mirno.

Put je počeo u Mostaru. Kao dijete učitelja Stjepana Brodjanca, porijeklom Medjimurca, i Marije rođene Rabadjija iz Bosanske Kostajnice rođen je u mjestu u kojem su roditelji službovali. Kad mu je u petoj godini umro otac, za život se dalje borila majka, seleći, kako je služba nalagala, iz mjesta u mjesto. Slavko - tako ćemo ga kasnije po njegovoj izričitoj želji svi zvati - rastao je i školovao se diljem divne Bosne; u Jajcu, Prijedoru, Travniku, Bihaću, Banja Luci. 1930. majka odlazi u mirovinu, vraća se na roditeljsko imanje na Uni u Bosanskoj Kostajnici, od učiteljske uštedjevine gradi sebi kuću, a sina šalje u Geodetsku školu u Zagreb. 1932. Slavko postaje geodetom, dvije godine radi u struci, no ambicija ga tjera da se vrati na banjalučku gimnaziju, da tamo položi ispit zrelosti kako bi mogao studirati.

1936. počeo je studirati poljoprivredne znanosti na Sveučilistu u Zagrebu. Kako bi majci olakšao teret, noću i nedjeljom radi u jednom zagrebačkom domu za zapuštenu djecu. 1939., pred kraj studija, na plesu Internata Domaćinske škole u Zagrebu upoznao je mladu djevojku iz Vranjica, Magdalenu Jurić, koju će nekoliko godina kasnije oženiti, s njom dobiti tri kćeri i u proljeće 1993. u Geisenheimu slaviti pedesetu obljetnicu njihovog vjenčanja sa solinskog mora.

Studij je Slavka doveo u krug katoličkog i frankovskog pokreta. Živi u zajedničkoj podstanarskoj sobi u Palmotićevoj ulici sa kolegama sa sveučilista Lavom Znidarčićem i Nikolim Kiriginom, postaje angažirani

vjernik, član Akademskog križarskog bratstva "Biskup Mahnić", suradjuje u katoličkom tisku, u križarskom tjedniku "Nedjelja" piše pod pseudonimom Eduard Unski. U krugu nacionalističkih studenata čezne za hrvatskom državom i nada se da će brzo doći.

U rano proljeće 1941. Slavko je diplomirao agronomiju, te nakon izvrsnog uspjeha dobio posao asistenta kod profesora Šermana na Katedri za voćarstvo. Tada doista dolazi 10. travanj, vrijeme radosti i ushita! Hrvatska vlast mladog inženjera agronomije šalje u Bosansku Kostajnicu da tamo u ime hrvatske države preuzme vlast. Slavko će kasnije često pričati da se u toj ulozi nije mogao snaći. Čovjek mekana srca i duboke vjere, koji je i do tada, kao i mnogo puta kasnije, tješio zapuštene djevojčice i dječake, nije imao vojničke snage izdržati inferno osvete i izboriti se za uspostavljanje kontrole. U srpnju će se zato zahvaliti na dužnosti u Kostajnici i zajedno s prijateljem Znidarčićem biskupu Stepincu i ustaškom pukovniku Tomislavu Rolfu izvijestiti o bezakonju u Kostajnici.

Ponovno se vraća svom voćarstvu, a u listopadu postaje stipendistom njemačke Humboldove zaklade za nadarene strane stručnjake na Visokoj školi za vinogradarstvo i voćarstvo u Geisenheimu. Njegov cilj je pitanje oplemenjivanja bosanske šljive jer zagrebački fakultet tada planira u Tuzli otvoriti institut za bosansku šljivu kojeg je nakon njemačke specijalizacije trebao voditi.

Politička sudbina Hrvatske je htjela drugačije. Slavko će se u Hrvatsku vratiti samo jednom, 1943. po Magdalenu, i više je nikada kasnije neće vidjeti.

Njemačka će zato dobiti prijatelja i stručnjaka. Već 1942. Slavko studira u Berlinu, radi pokuse u Geisenheimu, počinje doktorskim radom, a 1947. postaje visokoškolskim nastavnikom za područje matematike i razmjerenja tla. Na tim temeljima niknut će znanstvena i pedagoška karijera koja će trajati sve do prošle godine, i koju će mnoge generacije studenata pamtiiti po neobičnom zalaganju za njihove osobe i osobne probleme, angažmanu koji je danas potpuno rijedak i na nižim školama, a kamoli na fakultetima. Studenti će ga zvati "Brod", a njegovi će sugradjani predlagati da se cijela ulica u kojoj je kuća obitelji Brodjanac nazove "Brod-way".

Slavko je volio Rajnu i njene brežuljke i vinograde. Njemačka je doista postala njegovom drugom pravom domovinom. Bio je angažiran u nizu njemačkih udruženja, poznavao je mnogo ljudi i mnogi su ga poštivali i voljeli.

A srce mu je ostalo hrvatsko i zato je strepio nad sudbinom Hrvatske i trsio se da na nju utječe: od 1945. kad su mu zločinci u zatvor bacili majku (radi njegovog dvomjesečnog bogobojnog vodjenja grada!), do njene nove povijesti kada su mu isti iz Kostajnice s djedovske zemlje protjerali rodbinu. S bolesničke postelje zadnjih se godina dizao da bi držao predavanja u rajnskim gradićima, pisao novinama, sudjelovao na skupovima, radio u hrvatskim udrugama, sabirao pomoć. Jedan je od suosnivača Hrvatske kulturne zajednice u Wiesbadenu, stalni član njenog predsjedništva, dragi prijatelj koji nas je učio tolerantno razgovarati, oprezno suditi, ustrajno i hrabro dalje raditi, a iznad svega: voljeti ljude i poštivati život.

Obavio je svoje potpuno posebno poslanje i "Tkalac ga je kao dovršeno tkanje skinuo s osnove" (Izaija, 38,12; citat iz obiteljske osmrtnice).

DJEČJI KAMP "PUNTIŽELA '93"

Djeca iz Wiesbadena ljetuju i uče u Puntičeli kraj Pule

Nakon opsežnih priprema 24.7.1993. iz Wiesbadena će u Puntičelu kraj Pule, u ljetnu školu hrvatskog, krenuti veća skupina djevojčica i dječaka.

Ovaj program izradjen je upravo za nas u Wiesbadenu i prvi je pokušaj organiziranog domovinskog odmora i učenja za mladež izmedju 10 i 17 godina. Na našem "pilot-projektu" skupljat će se iskustva na kojima će kasnije, nadamo se, izrasti mnoštvo drugih programa.

Ovom prilikom objavljujemo pismo prof. Vinka Nikolića roditeljima i djeci te sažetak programa, kako smo ih dobili od Matice iseljenika u Zagrebu. U sljedećoj "Riječi" željeli bismo pak da naše djevojčice i dječaci sami izvijeste kako im je bilo. Mi im već sada želimo sretan put, te da iz Hrvatske donesu sjećanje na ljetno puno lijepih susreta, hrvatske riječi, pjesme, mora i sunca.

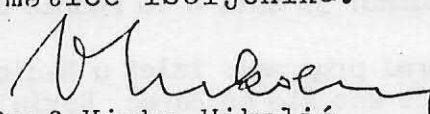
Š t o v a n i r o d i t e l j i i d r a g a d j e c o ,

HRVATSKA MATICA ISELJENIKA, u suradnji sa zagrebačkim stručnjacima te nizom odgovarajućih hrvatskih institucija, pripremila je prvi ljetni kamp, malu ljetnu školu, namijenjenu mladima od 10 do 17 godina. Ovaj obrazovno-kulturni i zabavni dvotjedni program odvijat će se u dječjem odmaralištu PUNTIŽELA (P U L A), u neposrednoj blizini Nacionalnog parka Brijuni.

U program se prihvaća mladež hrvatskoga podrijetla kao i sva druge mladež, prijatelja i budućih prijatelja mladeži u Hrvatskoj, dakle svi mladi koje žele steći ili unaprijediti svoja znanja hrvatskoga jezika te se upoznati s djelićem kulturno-povijesnog i prirodnoga blaga LIJEPE NAŠE.

Opis programa vam šaljemo u prilogu. Vjerujući da će vas ovaj program zanimati, uz naše obećanje da ćemo paziti na vašu djecu, jer su sva djeca koju prihvaćamo uvijek i naša djeca, primite srdačne pozdrave iz Hrvatske matice iseljenika.

Prilog

Prof. Vinko Nikolić

P r e d s j e d n i k

UPOZNAJTE LIJEPU NAŠU

Dječji kamp "CROATIA '93"

Organizator: Hrvatska matica iseljenika, Zagreb
Hrvatska kulturna zajednica, Wiesbaden.

Mjesto odvi-
janja pro-
grama: Pula (P u n t i ž e l a)

Termin: 24. srpnja - 8. kolovoza 1993.

HRVATSKA MATICA ISELJENIKA, u suradnji sa zagrebačkim stručnjacima i Ministarstvom prosvjete i kulture Republike Hrvatske, pripremila je obrazovno-kulturni i zabavni dvotjedni program koji će se odvijati u dječjem odmaralištu PUNTIŽELA (Pula), u neposrednoj blizini Nacionalnog parka Brijuni.

U program se prihvaća mladež hrvatskog podrijetla, od 10-17. godina, kao i mladež nehrvatskoga podrijetla, prijatelja i budućih prijatelja mladeži u Hrvatskoj, koji žele steći ili unaprijediti svoja znanja hrvatskoga jezika te se upoznati s djelićem kulturno-povijesnog i prirodnoga blaga LIJEPE NAŠE.

Ovisno o stupnju predznanja, mladež ćemo uključiti u grupe: a) početnika b) naprednih početnika c) mladeži koja pasivno vlada hrvatskim jezikom d) mladeži koja dosta dobro govori hrvatski.

OPIS PROGRAMA

1 sat nastave dnevno
Ukupno: 10 sati u 10 radnih dana.

6 petnaestminutnih dnevnih lekcija jezika u kontaktu
Ukupno: 2 sata dnevno, tj. 20 sati u 10 radnih dana.

1 sat usmjerene jezične izloženosti u radionici
Ukupno: 10 sati u 10 radnih dana.

5 minuta pojedinačne dnevne govorne produkcije (Moj današnji govor!)
pojednoga učenika pred svim polaznicima ljetnoga kampa.
Ukupno: 50 minuta govorenja u 10 dana
Ukupno: oko 1 sat slušanja i komentiranja dnevno, tj. 10 sati u 10 radnih dana

SVEUKUPNO: 50 sati u 10 radnih dana

Potporni programi: izlet u Nacionalni park Brijuni, izlet u starohrvatske gradiće kao što su Poreč, Rovinj i Motovun. Posebna pozornost posvetit će se razgledanju grada Pule koji se nalazi samo 8 km od Puntičele. Bit će vremena za kupanje, šetnju, vožnju sandolinama, pedalinama, športske igre (mali nogomet, košarka) i druge zabavne aktivnosti.

S godišnje skupštine HKZ Wiesbaden 1993.

Godišnja skupština je održana 13. 3. 1993. u prostorijama HKM Wiesbaden, na čemu se i ovom prilikom fra Augustinu Vlašiću, voditelju HKM, najsrdačnije zahvaljujemo. Skupštinu smo započeli kratkim sjećanjem u šutnji na mnoštvo poginulih branitelja slobode i pravde za sve građane domovine Hrvatske. Nakon kratke recitacije u kajkavskom dijalektu gospođe Vere Tomašić, započeo je radni dio Skupštine.

Predsjednica HKZ Maja Runje je podnijela izvješće o radu HKZ kroz prošlu godinu. Izvješće je bilo kratko i sumarno, jer takoreći sve što smo radili, to je i zabilježeno u "Riječi", pa nije potrebno ići u sve pojedinosti. Svi naši članovi su to imali prilike i pročitati, i vjerujemo, to su sa zanimanjem i učinili. Predsjednica se više okrenula prema budućnosti, pa je naglasila, da ćemo se trebati u budućnosti više potruditi oko suradnje s njemačkim javnim ustanovama, jer to može biti samo na korist za našu Zajednicu.

Potpredsjednik Ivo Andrijević je izvijestio o osnivanju i radu radnih grupa, koje su uspješno ustanovljene, pa im samo treba poželjeti i uspješnost u radu.

Edvin Bukulin, tajnik HKZ, je u nekoliko rešenica prikazao svoj rad unutar Zajednice kao tajnik. "Tajnik treba prvo: pisati; drugo: pisati; treće: pisati!" reče i ostade živ.

Blagajnica Biserka Andrijević je prikazala stanje blagajne i potporu, osobito gradu Gospiću, koju smo pružili zahvaljujući novcima koje smo dobili na različite načine. Nešto smo dobili dobrovoljnim priložima, nešto vlastitim aktivnostima a ponajviše prodajom slika koje su hrvatski umjetnici poklonili, kako bi se od utrška moglo pomoći popravak škole u Gospiću.

U ugodnom je razgovoru nakon izvješća gospođa Marija Orlović spomenula, kako je HKZ u gradu Wiesbadenu subjekt o kojemu se vodi računa i s kojim treba računati. Ljudi iz gradskih ustanova s respektom i dobrohotno prate rad HKZ. Za HKZ se zna.

Završni je dio Skupštine bio posvećen promjeni nekih točaka Statuta HKZ. Radi se o zahtjevu financijskih gradskih vlasti, da u Statutu ne stoji samo da je naša Zajednica ustanova koja radi za **opće dobro** (gemeinnützig) nego da je ona i **blagotvorna** (mildtätig) ustanova. Tek po toj osobini smijemo izdavati i potvrde onima koji nam dadu dobrovoljne priloge potvrde, po kojima im se smanjuje osnovica za porez (Spendenquittung). Kad smo dakle mijenjali Statut u jednoj točki, onda smo promijenili i u još jednoj, tj. bitno smo pojednostavnili izbor predsjedništva, jer smo imali loša iskustva na prošlim izborima. Bilo je sve previše komplicirano.

Edvin Bukulin

Dio članova na godišnjoj skupštini

PISMO PREDsjedništva HRVATSKOM AMBASADORU U BONNU

Predsjedništvo predlaže obvezne redovite novčane priloge hrvatskih
gradjana u Njemačkoj Republici Hrvatskoj

Gospodin
Dr. Ivan Ilić
Ambasador Republike Hrvatske u Bonnu
Hrvatska ambasada Bonn
Augustastr.4
5300 Bonn

10.06.1993.

Predmet: Redoviti novčani doprinosi hrvatskih gradjana u Njemačkoj Republici Hrvatskoj

Štovani gospodine Ambasadore!

Predsjedništvo Hrvatske kulturne zajednice Wiesbaden više je puta raspravljalo o mogućnostima uvođenja općeg i redovitog novčanog doprinosa hrvatskih gradjana u Njemačkoj Republici Hrvatskoj. Budući znamo da radite na ovoj zamisli, dozvolite nam da sljedećim razmišljanjima sudjelujemo u pripravama:

Sa svoje strane plediramo za uvođenje redovite mjesečne novčane obveze svih hrvatskih državljana zaposlenih u Njemačkoj, u visini od do 5 % obiteljskih prihoda. Doprinos bi se uplaćivao u središnji državni račun kojeg bi nadgledala međustranačka saborska komisija.

Dobrovoljni doprinosi iseljništva u zadnje su vrijeme radi niza razloga - u prvom redu silne nesistematičnosti pokretača koji i nehotice profiliraju "svoje" projekte i svoje osobe, zatim radi iscrpljenosti kruga ljudi koji gube motivaciju promatrajući slabo zauzetu ili apstinirajuću većinu, nepovjerenja radi neprozivosti upravljanja novcem u domovini itd. - dramatično opali. Strašni teret obrane i života u uvjetima rata protiv Hrvatske sručio se tako na domovinsko stanovništvo. Stoga je hitno potrebno definirati redovite obveze hrvatskih gradjana u inozemstvu te obvezu sistematski provesti u život u okvirima pravnih mogućnosti koje nam u Njemačkoj stoje na raspolaganju.

Držimo da je Ambasada Republike Hrvatske kao državna predstavnica doista pozvana da pripravi i organizira ukupni projekt. U tom Vas smislu želimo potaknuti da okupite radnu skupinu predstavnika raznih hrvatskih struktura, župa, stranačkih ogranaka, društava, škola i javnih djelatnika, koja bi promislila okolnosti koje će pridonijeti da se projekt čvrsto i široko ukotvi

Redovitom obvezom valja obuhvatiti sve hrvatske gradjane jer time Hrvatska dobiva redovni prihod s kojim računa i upravlja iz središnjice, a činjenica sistematičnosti i sveobuhvatnosti ohrabrit će i domovinsko i iseljeno pučanstvo.

Najsrdacnije Vas molimo da što prije pristupite konkretnoj organizaciji projekta, pa Vam se u okvirima mogućnosti našeg društva rado stavljamo na raspolaganje za suradnju.

Uz pozdrave i poštovanje,

Za Predsjedništvo Hrvatske kulturne zajednice Wiesbaden

Maja Runje
(Predsjednica)

Dr. Marija Orlović

Razmišljanja o nekim nepraktičnim iskustvima

Ima jedna misao i uz nju vežan osjećaj koji me uvijek dirnu do srži. Uz to je usko vezan niz doživljaja, koji su postali prijelomno iskustvo - kako za mene osobno tako sigurno i za većinu ljudi iz Hrvatske. Sigurna sam da se u toj ocjeni ne varam, jer to iskustvo otkrivam u svakoj riječi i svakom pogledu s Hrvatima i Hrvatima. To nas zajedničko iskustvo, čini mi se, veže posebnim vezama koje omogućuju da se na neki neobičan način razumijemo - riječ, smješak ili pogled - i već znamo sve.

Vama i meni su sigurno poznate noći i dani kada smo ispunjeni užasom, strahom, beznadjem, ali i nekom čudnom odlučnošću, živjeli naš tako "normalan" život u njemačkom društvu. Sjećam se još onog ne tako davnog vremena kada sam vjerovala u ljude da "to neće dozvoliti", da "će pomoći", da "će uništiti zlo", da "moraju vidjeti, osjetiti..." I tada onaj nevjerojatni osjećaj napuštenosti i osamljenosti! Osjećaj krivice zbog pogodjenosti i pripadnosti žrtvama. Osjećati se žrtvom! I osjećati se krivcem! I ne moći ništa promijeniti. Čekati ...

Bilo je to doba nevjerojantih dilema i nerazmjernog očaja. Bilo je to doba kada se lomi karakter i gubi vjera u osobni i društveni sistem vrijednosti. Bilo je to doba propada svijeta i života, doba kada se čovjek lomi na onome što osjeća ili doživljava - ili negirajući to što doživljava i osjeća, pada u stanje emocionalne otupljenosti povezane s cinizmom.

Ja sam za sebe odlučila živjeti i osjećati kao i do tada. Odlučila sam da se neću osjećati odgovornom za ono što drugi rade ili ne rade - i što ni jedno ni drugo nije u redu. Odlučila sam ne dopustiti da me to iskustvo o nepoštivanju, izloženosti i slaboj zaštiti naših vrijednosnih sistema slomi ili dovede u stanje emocionalne otupljenosti ili čak cinizma. Jer to bi bio poraz. Time bi "oni" pobijedili. Žrtve Vukovara, Osijeka, Dubrovnika, Gospića, Pakraca, Petrinje ... svih onih koji su "vjerovali", bile bi uzaludne. A to "vjerovanje" obavezuje, jer je svatko od nas bio sastavni dio te vjere. Već zbog toga što smo svi mi žrtve. Samo je slučajnost odlučila o tome da ostanemo na životu - jer u tom trenutku nismo bili u Osijeku, Pakracu, Gospiću, Zadru ili Dubrovniku. Zato je potrebna naša lojalnost toj "vjeri" i naše priznanje toj odluci da se "vjeruje" - i to do kraja! A usprkos svemu: Život je lijep, pa makar ono u što vjerovali ne bude potvrđeno svaki dan na onaj način koji nam je najugodniji. Svatko postupa s takvim, doduše dramatičnim ali potpuno nepraktičnim iskustvima, na svoj način. Moj je prijedlog: Ne očajavati zbog tog iskustva, nego ga koristiti za jednu novu mudrost. Mudrost koja doduše znači i novi oprez i novu odlučnost, ali koja istovremeno otvara nove svjetove, omogućava nova iskustva, nove osjećaje ... neki novi smješak, neku novu riječ i poneki novi pogled. Jedno novo razumijevanje.

KUMSTVA ZA DJECU INVALIDA DOMOVINSKOG RATA

Hrvatska kulturna zajednica nasla je osmero njemačkih obitelji koje su se obvezale biti kumovi djeci kojih su očevi tijekom rata protiv Hrvatske ostali teški invalidi. Djeca su u dobi od jedne do dvanaest godina. Žive s majkama u raznim krajevima Hrvatske.

Produžena su i četiri proslogodišnja kumstva za djecu iz Perušića. Ova djeca primaju po 100.-DM mjesečno od svojih njemačkih kumova.

Nasa kumčad su : Karlo Gluhačić, Josip Begić, Antonija Vuković, Marko Grmovček, Božo Šoković, Rade Durbeta, Emilija Koradžija, Vesna Antunović, Dražen Nikšić, Josipa Ostović, Tomislav Jurković i Ivan Radaković.

IGRAČKE ZA DJEČJE VRTIĆE U ISTOČNOJ SLAVONIJI

Uništeni dječji vrtići u Vinkovcima i okolici zamolili su predstavnicu Hrvatske kulturne zajednice za pomoć u nabavci igračkaka i opreme. Dječji vrtiću su u provizorno popravljenim prostorijama počeli radom, no bez igračkaka i nužne opreme.

Oglasom u gradskim novinama ostvarili smo donaciju mnogih igračkaka i opreme, upravo za vrtiće. Preko dvije tone darova bit će ovih dana otpremljeno u Vinkovce.

**Dringend gesucht: Guterhaltene Spielsachen
u. Einrichtungsgegenstände f. einen Kin-
dergarten in Ostkroatien, Kroatische Kul-
turgemeinschaft, Wiesbaden. ☎ (06 11)
26 02 62, 40 99 96 o. (0 61 22) 1 69 40**

Oglas u Wiesbadener-Kurieru

PROSLAVA DANA HRVATSKE DRŽAVNOSTI

Wiesbaden, Eswe-Saal, 29.05.1993.

U organizaciji Ogranka Hrvatske demokratske zajednice Wiesbaden održana je 29.05.1993. u dvorani Eswe-Saal svečana priredba u kojoj je sudjelovalo više skupina i pojedinaca. Tom prilikom uspješno je nastupio i dječji zbor Hrvatske kulturne zajednice. Djeca su za svoj nastup nagradjena srdačnim pljeskom brojnih posjetitelja.

Nastup dječjeg zbora Hrvatske kulturne zajednice

Privlačni nastup folkorne skupine Hrvatske župe

RAD U RADNIM SKUPINAMA

GLAZBENE SKUPINEDječji pjevački zbor

Dječji zbor radi uz ravnanje Gabrijele Fijala. Sastaje se povremeno. Zadnji puta djeca su vježbala za priredbu u povodu Dana hrvatske državnosi, na kojoj su, 29.5.1993., i nastupila. Redovni rad zbora započet će ponovno sredinom listopada.

Dječji tamburaški orkestar

Tamburaški orkestar radi uz ravnanje Edvina Bukulin. Početnička skupina sastaje se utorkom od 18 do 19 sati, a napredna od 19 do 20 sati. Skupine rade u Caritasovim prostorijama u Friedrichstrasse 26-28.

Napredna skupina prvi je puta nastupila 26.6.1993. na proslavi 40-godišnjice škole "Jahn", u kojoj se održava nastava hrvatskog jezika.

Pjevački zbor

Pjevački zbor odraslih osoba sastaje se svakog prvog i trećeg utorka u mjesecu u 20 sati u Caritasovim prostorijama u Friedrichsrasse 26- 28.

Tamburaška skupina na proslavi u školi "Jahn"

RAD U RADNIM SKUPINAMA

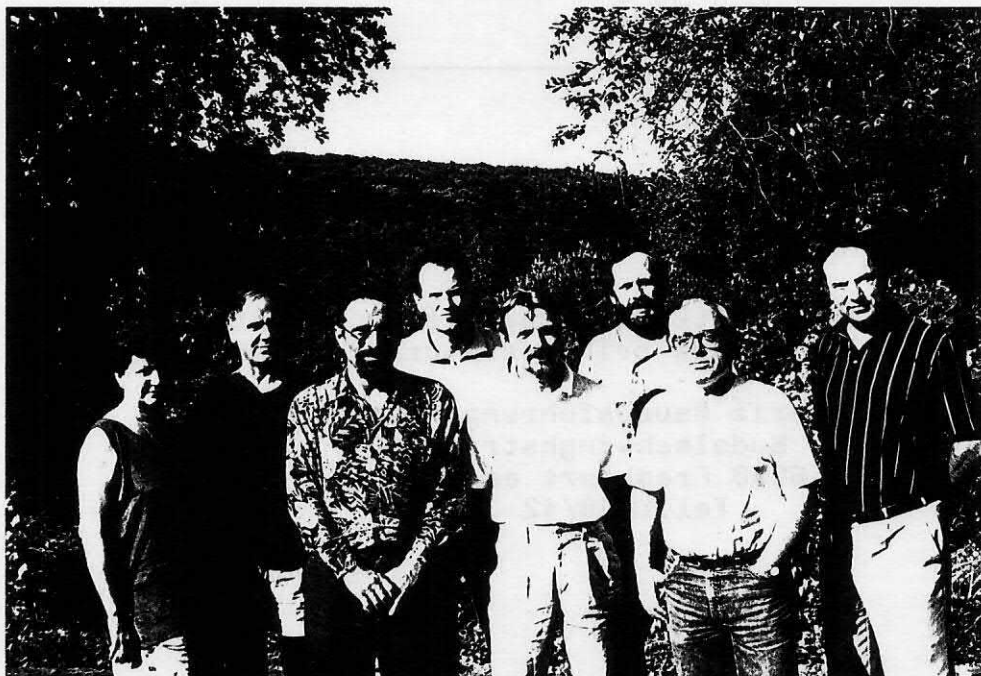
RADNA SKUPINA ZA POVIJEST I POLITIKU

Skupina djeluje od veljače ove godine. Njeni sudionici su: J.Snuderl, S.Jurić, S.Schlie, B.Andrijević, I.Andrijević, B.von Vuchetich, J.Smokrović, J.Štambuk, J.Rimac, J.Grbešić, S.Novokmet, Z.Ivorek, Z.Žigrić i M.Batinić.

Prvi dio rada bio je dogovor o radnim okvirima. Zatim su pojedini članovi za vrijeme boravka u Hrvatskoj nabavili najnovije knjige, publikacije, video-filmove i programe filmskih serija o kulturnoj i povijesnoj baštini Hrvatske. Želja nam je da u budućnosti u okviru Hrvatske kulturne zajednice osnujemo u Wiesbadenu knjižnicu, čitaonicu i videoteku.

Skupina je dogovarala kako unaprijediti i obogatiti rad Hrvatske kulturne zajednice. Do jeseni želimo izraditi prijedloge i programe. U jesen planiramo dvije večeri na kojima bismo prikazali videofilmove o hrvatskoj povijesnoj i kulturnoj baštini. U isto vrijeme željeli bismo upoznati mišljenja i drugih članova kako bismo ih uzeli u obzir u izradi okvirnog programa.

U skupinu je dobrodošao svaki Hrvat koji voli povijest, a želi nešto naučiti i o politici. Obavijesti: Marijan Batinić (tel.37 29 30).

Članovi radne skupine za povijest i politiku nakon razgovora

R A D U S K U P I N A M A

SKUPINA ZA KNJIŽEVNOST

Radna skupina za književnost do sada je čitala i razgovarala o pjesništvu Vladimira Vidrića i Borisa Marune.

Sljedeći radni sastanak skupine održat će se u utorak, 13.7.1993. u Dreiweidenstrasse 4 (stan Runje).

Skupina priprema književnu večer posvećenu književnom djelu Antuna Branka Šimića.

O G L A S

Ć U R I Ć Bauausführungen GmbH

Gradjevinska tvrtka s dugogodišnjom tradicijom.
Najkvalitetnija izrada svih vrsta gradjevinskih radova.

Ćurić Bauausführungen GmbH
Bodelschwinghstrasse 2
6000 Frankfurt am Main 61
Tel.: 069/42 38 93

Glagoljica

Donosim nekoliko redaka početka Evanđelja po Ivanu prema Misalu tiskanom 1483. Tekst donosim bez kratica i ligatura kojih ima obilato u prvotisku. To radim radi lakšeg čitanja. Tekst donosim na glagoljici, u prijepisu i u prijevodu služeći se starinskim riječima **iskon** i **slovo**.

Glagoljačko slovo **ѣ** prepisano je u latinicu s "j", dakle sa spojenim "j-e". Slovo "ѣ" se zove "jat" i riječi koje su nekad pisane tim znakom, danas se u različitim hrvatskim dijalektima izgovaraju ikavski, ekavski ili (i)jekavski.

Znakovi iza nekih riječi što potsjećaju na apostrofe, nisu apostrofi nego tzv. poluglasovi koji su nedosljedno bili zapisivani u Misalu.

iskoni: to je lokativ jednine od riječi **iskon**. Ta riječ je prastara riječ i znači: početak. **iskon**.

slovo: u današnjem hrvatskom jeziku ta je riječ izgubila svoj prvotni smisao: riječ. Današnje joj je značenje: pisani znak za glas. Svoj izvorni smisao zadržala je u izrazima kao što je: "Održati nadgrobno slovo" i u složenicama kao što su: "blago-slov", "bogo-slov", "jeziko-slovje", "na-slov" itd.

o: kod

bog: pišem malim početnim slovom, jer tako stoji u predlošku. U ono vrijeme još nisu imali ovakve pravopise kakve mi danas imamo. Veliko slovo su pisali na početku nekog teksta ili odjeljka.

se: znači "ovo" ili "to". **Se slovo znači ovo slovo, tj. ova riječ. Sa, sa, se (ovaj, ova ovo)** su se sačuvali u izrazima kao što su: *Jutros, danas, večeras, jesenas* itd. Tako *jutros* znači zapravo *jutro ovo*.

Vsa: današnji hrvatski je u ovoj riječi zamijenio mjesta prvom i drugom slovu, pa ta riječ glasi: **sva**. Isto tako su nastale riječi **svi** i **sve**. Takva se pojava u jezikoslovju zove metateza.

tj̃m: ovdje "j̃" tj. "ѣ" treba izgovori kao "i" pa će se vidjeti što to zapravo znači: tim slovom, tj. tom riječju sve biše, sve nastade.

-že: taj "že" je česti dodatak zamjenicama kojega više nema u hrvatskom, pa **bez nježe ništože b̃psi (j)eže b̃j** znači: **bez njega (slova) ništa se ne zbude što bi**.

v tom: u tom (slovu)

sṽjt: svjetlo

čloṽpkom: dativ množine od **č'loṽpk**. Dakle nekad je "čovjek" imao množinu, pa bismo mi na taj način mogli reći: "čovjecima", što ne ide, pa kažemo "ljudima".

Iskoni b̃j slovo,
i slovo b̃j o boga
i bog b̃j slovo
se b̃j iskoni u boga.
Vsa tj̃m biše
bez nježe ništože b̃psi
eže b̃j
v tom život' b̃j,
i život' b̃j sṽjt čloṽpkom.

ΣϫΛϫϫ ϫϫ ϫϫϫϫϫ,
ϫ ϫϫϫϫϫ ϫϫ ϫ ϫϫϫϫ
ϫ ϫϫϫ ϫϫ ϫϫϫϫϫ
ϫϫ ϫϫ ϫϫΛϫϫ ϫ ϫϫϫϫϫ.
ϫ ϫϫ ϫϫϫϫ ϫϫϫϫ
ϫϫϫ ϫϫϫϫϫϫ ϫϫϫϫϫϫ ϫϫϫϫ
ϫϫϫ ϫϫ
ϫϫ ϫϫϫ ϫϫϫϫϫϫ ϫϫ,
ϫ ϫϫϫϫϫ ϫϫ ϫϫϫϫ ϫϫϫϫϫϫϫϫ.

Na iskonu bijaše slovo
i slovo bijaše kod Boga
i Bog bijaše slovo
ono u iskonu bijaše u Bogu.
Sve se po njemu zbude
bez njega se ništa ne zbude
što bi
u njemu život bijaše
i život bijaše svjetlo ljudima.

ϫϫϫϫϫ ϫϫϫϫϫϫϫ

(Edvin Bukulin)

O G L A S I

KATA STAHL
sudski tumač i prevodilac

Wilhelmstr. 30 (IV. kat)
6200 Wiesbaden
Telefon 06 11 / 3004 80

Radno vrijeme:
od ponedjeljka do petka
od 9.00-12.00 i 13.00-17.00 h
ili po telefonskom dogovoru

Restaurant s dugogodišnjom tradicijom koja obvezuje.

Za Vaše individualne obiteljske i poslovne večere ili ručkove rado
stojimo na raspolaganju.

Naš party-service nudi isporuku hladnih i toplih jela.

Radno vrijeme: od utorka do nedjelje od 11.30 do 14.30, te od 18 do 24
sata. Ponedjeljkom zatvoreno.

Obitelj Karković
Wielandstrasse 7, 6200 Wiesbaden
Tel.0611/840303

RAD U RADNIM SKUPINAMA

ŠPORT

Radna skupina za šport je odmah pri osnivanju okupila najveći broj zainteresiranih. Nažalost, nije bilo moguće ostvariti razne športske aktivnosti, već samo jednu - košarku. Kulturna zajednica je naime dobila na korištenje samo jednu dvoranu u "Elli-Heuss-Schule", i to samo utorkom od 16.30 do 18 sati.

U košarkaškoj skupini okupljaju se: Niko Bijelić, Slavko Boček, Mato Bokšić, Josip Čosić, Perica Dalić, Mario Duvnjak, Karlo Kovačević, Vlado Lukić, Kristijan Vugrin, Ivan Marić, Marinko Majdandžić, Oliver Mrkonjić, Željko Perkunić, Stjepan Pranjić, Damir Ramljak, Ivo Radoš, Marko Teskera, Tomislav Vrdoljak, Ante Marinčić i drugi.

Voditelj skupine je Josip Grbešić.

Košarkaška momčad Hrvatske kulturne zajednice do sada je odigrala dvije prijateljske utakmice i obadvije je pobijedila: protiv "IG Kastel" sa rezultatom 66-65, a protiv "Američkih amatera" sa 58-57.

Hrvatska momčad nema trenera, a i vrijeme tijekom kojeg smije koristiti dvoranu je prekratko. Mladići se nadaju da će sljedeće sezone otkloniti ove zapreke, a zatim pristupiti i registraciji ekipe.

Košarkaška momčad Hrvatske kulturne zajednice

OBAVIJESTI UKRATKO

1. Vijeće stranaca Grada Wiesbadena

Prvi dogovori o sudjelovanju na sljedećim izborima za gradsko Vijeće stranaca koji će se održati u studenom ove godine, na poziv HDZ-a, ogranak Wiesbaden : 4.7.1993., 17 sati, Waldstasse 95.

2. Dječji kamp "Puntižela" '93

Hrvatska djeca uče hrvatski i ljetuju u Puntiželi: 24.7. do 8.8.1993. Dodatne prijave moguće do 10.7.1993.

3. Medjunarodna ljetna proslava

Nastup u programu te veliki izložbeni i prodajni štand: 19.9.1993. od 10 do 24 sata, Marktplatz.

4. Radne skupine

Sve radne skupine pozivaju na sudjelovanje ili suradnju.

NOVI ČLANOVI

Novi članovi Hrvatske kulturne zajednice su:

Dipl.ing. Željko Žigrić,
dr. Marija Orlović,
Juraj Štambuk,
Ana Štambuk,
Terezija Smokrović i
Josip Smokrović.

Srdačno pozdravljamo nove članove. Veselimo se njihovom pristupu našem društvu, jer time jača samo društvo, ali i ukupni glas hrvatske zajednice u Wiesbadenu.
